

EN FORBRYDER

EN PALLADIUM FILM

Personerne

Enkepastorinde Hansen ..... *Ellen Margrethe Stein*
Marie, Lærerinde } hendes { *Beatrice Bonnesen*
Erik, Kontorassistent } Børn { *Pouel Kern*
Edith, Eriks Kone ..... *Lise Thomsen*
Willy Bjørnfeldt, Ediths Broder,
Grosserer ..... *Gunnar Lauring*
Petter Engstrøm, Rentier ..... *Carl Alstrup*
Thomasine Vollmond, Husholder-
ske hos Engstrøm ..... *Gerda Madsen*
Knud Alsbeck, Kontorassistent .. *Helge Kjærulff-Schmidt*

A/S PALLADIUM

præsenterer

EN FORBRYDER

efter *Sven Lange's* Skuespil

Instruktør: *ARNE WEEL*

Drejebog: *Svend Rindom*

Musikken komponeret og indspillet af:

Emil Reesen og Freddy Valier

Fotografi: *Karl Andersson*

Dekorationer: *Erik Aaes*

Tone: *Erik Rasmussen*

Kopi: *Johan Ankerstjerne*

Eneret:

A/S FILM-CENTRALEN-PALLADIUM

Erik: — — *maa jeg ikke møde Dem i Aften .... Frøken?*

DA Kontorassistent Erik Hansen en Dag sidder i et stort Skotøjsmagasin for at købe et Par Sko, bliver han ekspederet af en sød og fiks ung Ekspeditrice, Edith Bjørnfeldt, som han forelsker sig i ved første Blik. Han overtaler hende til at gaa med sig ud om Aftenen, og paa en Danserestaurant træffer de tilfældigt Ediths Broder, Grosserer Willy Bjørnfeldt, en Københavner af den *meget* smarte Gaa-paa Type. Da Edith og hendes Broder et Øjeblik er alene ved Bordet, raader Willy hende til at se at blive gift med Erik Hansen hurtigst muligt og sige Farvel til Skotøjsbranchen, som hun længe har været led og ked af.

Edith lytter til sin erfarne Broders Raad, og inden længe

bliver hun præsenteret i Eriks Hjem. Eriks Moder, Enke-pastorinden, tager uden Betænkning sin tilkommende Svigerdatter til sit Hjerte, mens hans Søster, Marie, der har en Stilling som Lærerinde, er mere skeptisk indstillet — ikke mindst da Erik erklærer, at det er hans Hensigt at gifte sig med Edith snarest muligt.

Det kniber imidlertid med Pengene til at stifte Bo for, og efter adskillige Overvejelser — og tilskyndet af sin Svoger — gaar Erik halvt modvilligt op til Rentier Petter Engstrøm i Sankt Peder Stræde, en gammel usympatisk Aagerkarl af den ubehageligste Art, som med aaleglat Elskværdighed imøde-

Erik: — — *jeg kan dog ogsaa længes efter at faa mit eget — en Kone at leve for .... et Barn ....*

Willy: — *Sludder og Vrøvl .... kom nu her .... Pastorinden ska' skam osse .... ih, hvor den klær Dem ....*

kommer Eriks Ønske om et Laan paa 1500 Kroner — mod at Willy Bjørnfeldt optræder som Endossent paa Vekslen.

Edith og Eriks Bryllup fejres i Enkepastorindens beskedne, men smukke Hjem, og den lykkelige unge Brudgom lover sin lille Brud, at han vil gøre alt for at hun skal blive lykkelig med ham hele Livet.

Men snart melder den graa Hverdag og dens Krav sig — og som Maanederne gaar, og Eriks økonomiske Vanskeligheder griber føleligt ind i de unges Tilværelse, forandrer Ediths blide Følelser sig til Bitterhed og tvær Utilfredshed. Erik slider energisk paa Kontoret og paatager sig alt det

Overarbejde, han kan faa, for at klare alle Skær — men Skæbnen vil det anderledes.

En skønne Dag — efter tre Aars Forløb — melder Rentier Engstrøm sig i Eriks Hjem og kræver hele Vekslen udbetalt inden to Dage. Erik beder ham indtrængende om at prolongere, men faar kun et afvisende Svar. Og med Eriks Løfte om et Besøg i Sankt Peder Stræde tager Rentier Engstrøm Afsked — som sædvanlig aaleglat elskværdig.

Erik er ude af sig selv. Hvad skal han gøre? Hvor skal han skaffe Pengene fra? Efter en ophidset Samtale med Edith,

Erik: — — *det er mig dér .... vil du bare se, den ligner mig .... men jeg er forbaabentlig ikke saa tykhovedet ....*

som slynger ham sin Haan i Ansigtet, ser han kun een Udvej: at gaa til Willy og bede om hans Hjælp. Intet i Verden er sværere for den retskafne og fintfølede Erik end at skulle ydmyge sig for sin brovtende og simple Svoger, men i sin Fortvivlelse opsøger han alligevel Bjørnfeldt i hans Radioforretning og klager sin Nød. Svogeren har imidlertid travlt og tager hurtigt Afsked med Erik med en Bemærkning om,

at han skal kigge hjem til ham om Aftenen.

Og Willy kommer — dobbelt selvsikker, fordi han nu mener at have fundet en „smart“ Løsning paa Eriks Problem. Sagen er den, at der er en Fuldmægtigstilling ledig i Eriks Firma, og Valget staar mellem Erik og hans Kollega og Ven, Knud Alsbeck. Willy har opsporet, at Alsbeck engang har begaaet Kassesvig i et Firma, hvor

Engstrøm: — *Husholdersker er noget Krapyl, Hr. Hansen ....*

han var ansat, og han foreslaar nu uden Betænkning Erik at skrive et anonymt Brev til Chefen og oplyse ham om denne Kendsgerning. Det vil efter hans Mening „give Gevinst“. Erik tilbageviser foragteligt det simple Forslag, men inden han gaar, sætter Willy en sidste Trumf paa: vil Erik ikke følge hans Raad, maa han selv klare Engstrøm!

Edith, som er stærkt imponeret af sin „smarte“ Broder, spiller paa sin Kvindelighed og forsøger med hele sin Over-

Erik: — — *saa .... saa, Ditte .... lad os nu bare være lidt gode og rare .... se med lidt milde Øjne paa hinanden .... og .... hvis jeg nu faar den Stilling i Firmaet .... bliver Fuldmægtig ....*

Erik: — *Du ta'r Fejl .... jeg er ikke Idiot, som I ynder at kalde mig .... men bare .... et anstændigt Menneske! — Men det forstaar du selvfølgelig ikke .... Plebejer!*

talelsesevne at faa Erik til at skrive Brevet — og tilsidst lykkes det for hende. Men da Erik lidt senere samme Aften staar ved Postkassen og skal til at lægge Brevet i, møder han Marie, som er paa Vej op til ham — og efter en bevæget Samtale og brat Afsked med hende er det ham umuligt at sende Brevet af Sted. Han river det i Stykker og smider det fra sig.

Edith bliver ude af sig selv af Raseri, da hun faar Sammenhængen at vide, og gaar den næste Dag til sin Broder og beklager sig. Mens hun opholder sig paa Willys Kontor, ind-

finder Erik sig, og der opstaar et hidsigt Skændsmaal mellem Erik og Willy, som resulterer i, at Erik gaar sin Vej efter at have slynget sin Svoger et haanligt „Plebejer!“ i Ansigtet.

Willy lader sig dog ikke ustraffet fornærme, han opsøger samme Eftermiddag Rentier Engstrøm — og efter at have faaet Løfte om et flunkende nyt Radioapparat som Gave, samtykker den hensynsløse Aagerkarl i at lade Eriks Veksel gaa til Protest.

Samme Dags Aften aflægger Erik Besøg hos Rentier Engstrøm for at appellere til hans Medlidenhed. Paa Trappen møder han Engstrøms Husholderske, den forpjuskede, forkuede og svagt begavede Thomasine Vollmond, som dog ikke genkender ham i den daarlige Belysning og roligt fortsætter

Willy: — *De kan være rolig .... der er magelig Dækning i min Svogers Indbo .... bare De ta'r det hele! Der er noget godt gammelt Sølvtoj ....*

ned ad Trappen. — Erik er altsaa alene med Aagerkarlen i hans Hjem. Erik beder endnu en Gang om Forstaaelse — men Engstrøm er urokkelig — og da Erik opfarende bebrejder ham hans

Umenneskelighed, svarer Engstrøm hid-sigt igen og fortæller om Willys Eftermiddagsbesøg og hans udtrykkelige Ønske om at Vekslen skal gaa til Protest. Det er Draaben, der faar Bægeret til at flyde over. Ude af sig selv griber Erik en Snor, han tilfældigt har liggende i Lommen, slynger den om Engstrøms Hals — og kvæler ham ....

Som en Mand, for hvem alt er forbi, opsøger Erik derefter sin Søster

Marie, som efter Moderens Død bor alene. Hun forfærdes ved at høre hans Tilstaaelse om Mordet — men beslutter øjeblikkelig at hjælpe sin Broder. Ingen ved jo, at han har været hos Engstrøm — og hun beder ham indtrængende om til det sidste at fastholde, at han har opholdt sig hos hende hele Aftenen. Dermed er hans Alibi sikret.

Politiet faar Sagen i sine Hænder, og alle Indicier peger paa Thomasine Vollmond som den skyldige. Den stakkels, forvirrede Kvinde er helt ude af sig selv, da hun kommer i Forhør, og tilstaar tilsidst i Desperation, at *hun* er Morderen.

Erik: — Hr. Engstrøm .... vil De ikke .... prolongere .... min Veksels?
Engstrøm: — Det kan jeg inte .... det har jeg sagt Dem, Hr. Hansen!

Kriminalassistenten: — *De maa svare paa det, jeg spørger om, Fru Vollmond! — Alting tyder paa, at det er Dem, der har dræbt Engstrøm. Kom nu frem med Sandheden!*

Men Dagen efter udspiller der sig en dramatisk Scene i Eriks Hjem. Edith finder tilfældigt i Eriks Jakkelomme et Spillekort, en Joker, hvorpaa der med Blyant er tegnet et Skæg — og da Willy ser Kortet, slaar det ham øjeblikkelig, hvem der er den virkelige Gerningsmand til Mordet. Han har nemlig selv den foregaaende Eftermiddag i Engstrøms Stue siddet og tegnet Skægget paa Jokeren — og Erik kan altsaa kun være kommet i Besiddelse af Kortet under et senere Besøg hos Aagerkarlen.

Stillet Ansigt til Ansigt med Spillekortet er Erik straks

klar over, at Skæbnen har indhentet ham, og han gør intet Forsøg paa at bortforklare sin Skyld. Men Willy, som nu mere end nogensinde føler sig som Situationens Herre, erklærer, at han — for at undgaa Skandale i Familien — vil „lade Naade gaa for Ret“ og lade være med at melde Erik. Til Gengæld skal det nu i Fremtiden være ham, Willy, som i et og alt har Bestemmelsesretten over Eriks Tilværelse.

Men Erik ved, hvad han har at gøre. Samvittighedens Stemme har talt. Han vender Ryggen til sit Hjem og den Kvinde, han har elsket højere end noget andet i Verden — for som „en Forbryder“ at gaa den sidste tunge Gang til Politistationen og melde sig selv.

Programmet – redigeret af *Kai Sommer*.

A/S L. IHRICH, KBHVN.